

som et Led i disse Foreningers Opgaver, er det i og for sig ikke i særlig Grad for at undgaa Afgiften til Statskassen. Det siger sig selv, at naar denne er den mindste Del af Udgiften ved Auktionerne, er Hensigten dermed ikke i særlig Grad at blive fri for den, men at blive fri for de langt større Udgifter, der følger med de offentlige Auktioner og fordeles paa andre Steder. Der er ude i Befolkningen, og vistnok ogsaa her i Salen, nogen Uklarhed over, hvad offentlige Auktioner i Virkeligheden er, og i hvor vid Udstrækning de er privilegerede. Den højtærede Justitsminister udtalte forgangen Aar derom, at Virksomheden som Auktionsholder er bunden Næring. Ja, det er rigtigt: Virksomheden som Auktionsholder er bunden Næring, men den er det ikke i samme Omfang, som man almindeligt antager. Det er bunden Næring at holde Auktionen, det er bunden Næring at opraabe Effekterne, men det er ikke bunden Næring at være Inkassator. Der staar i Retsplejelovforslaget det samme, som der staar i den gældende Lovgivning: at den, som lader Effekter sælge ved Auktion, antager en Inkassator. Det vil med andre Ord sige, at det er fuldstændig frit, hvem en Sælger ønsker at antage til Inkassator. Det har ikke været Regelen, at en anden Person end Auktionsholderen var Inkassator, det har som Regel været den samme Person, og dette skyldes flere Grunde. Det kommer selvfølgelig først og fremmest af, at Herredsfuldsmægtigen, der paa Auktionsforvalterens Vegne skal opraabe Effekterne til Salg, som Regel er en dygtig Mand, og derfor har man samtidig ladet ham være Inkassator og sørge for at faa Pengene ind. Men det behøver ikke at være ham; det fremgaar af Lovgivningen, at det saa udmærket godt kan være en anden. Men der er ganske vist forskellige Paragraffer ogsaa i det foreliggende Lovforslag, der i højeste Grad begunstiger, at den samme Person baade er Auktionsforvalter og Inkassator. Jeg skal nævne de Bestemmelser, der begunstiger det; saa er det forstaaeligt, at den brede Befolkning har ment, at det skulde være samme Person. Der er for det første § 546, som siger, at Fogeden bestemmer, hvilken Sikkerhed Inkassator skal stille; det er altsaa Herredsfogeden, der bestemmer, hvilken Sikkerhed en Inkassator skal stille for at kunne antages. Der er dernæst Bestemmelsen i § 558, hvorefter Fogeden i Tvivlstilfælde afgør Inkassationsmaalrets Størrelse. Fogeden skal altsaa gribe ind og afgøre i Tvivlstilfælde, hvor højt Salær Inkassator maa tage. Og

saa det indvirker. Det samme er Tilfældet med en tredje Bestemmelse. Det hedder i § 550, at Fogeden opraaber de enkelte Genstande. Det vil med andre Ord sige, at Fogeden skal opraabe, men Inkassator skal staa ved Siden af og bestemme, hvem han vil give Kredit. Den brede Befolkning har ment, at det var ret meningsløst at have to Personer om det samme Arbejde, og saa har de forskellige Bestemmelser medført, at det at raabe op, at være Auktionsforvalter, er blevet det samme som at være Inkassator. Der er faktisk blevet et Privilegium for Auktionsholdervirksomheden, selv om der ikke har været det ifølge Lovgivningen.

Oprindelig har Auktioner ikke skullet foregaa under Opsyn og Kontrol af judicielle Embedsmænd. Oprindelig, langt tilbage i Tiden, havde vi den Ordning, som jeg ønsker, vi skal vende tilbage til. Da var det en aldeles frivillig Sag, da havde de judicielle Embedsmænd ikke noget med Auktionerne at gøre. Men saa gik det saa godt, at Staten fandt, her var en udmærket Maade for den, at faa Indtægter paa, og saa fik vi for ca. 200 Aar siden den Bestemmelse, hvorved det blev overdraget Byfogder, Herredsfogder og Birkedommere at afholde offentlige Auktioner. Jeg er ikke enig i den Anskuelse, at disse nødvendigvis maa foregaa under Opsyn og Ledelse af judicielle Embedsmænd. Selv en saa konservativ Mand som Nellemann skriver i sin „Læren om Auktion“, at de ingenlunde behøvede at foregaa under Opsyn af judicielle Embedsmænd. Selv om man selvfølgelig maa ønske, at der er nogen Kontrol, kunde en saadan saa udmærket godt lade sig tilvejebringe paa en anden og bedre Maade.

Vor nuværende Sportellovgivning er over 100 Aar gammel, idet den stammer fra 1814, og den er i allerhøjeste Grad forældet. Det har der været peget paa flere Gange og ret kraftigt i sin Tid. Da Auktionslovgivningen blev revideret, var der indenfor Udvalget Enighed om en Ændring i Sportellovgivningen, saaledes at man ved mindre Ejendomshandler ikke kom til at betale større Afgift til Statskassen end ved de større. Men man lod Sagen falde og motiverede det paa følgende Maade, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse. Der staar i Betænkningen: „Man har været betænkt paa til § 47 at stille Forslag om, at Gebyret til Statskassen ved tvungen Auktion nedsættes til i det hele 1/2 pCt., der er det nu for Købesummer over 60,000 Kr. foreskrevne..... Da et saadant Forslag